

Ali Kotkansalo.

Apulaisprofessori Aleksanteri (Ali) Kotkansalo kuoli Turussa 12.3.-00. Hän oli syntynyt 9.1.1926 Muhoksella. Vanhemmat olivat Homa Kotkansalo, ent. Sergejff ja Maria Kusmin. Ylioppilas Oulun lyseosta 1936, ylempi oikeustutkinto 1951, oikeustieteen lisensiaatti 1959 ja oikeustieteen tohtori 1967; väitöskirjan aiheena oli verotusarvo liikevaihtoverotuksessa.

Toimi sittemmin mm. Oulun yliopiston sihteerinä 1959-61, valtion yhteiskuntatieteellisen toimikunnan tutkimusassistenttina 1963-67, nuorempaan tutkija 1968-71 ja 1971-1986 Turun yliopiston finanssioikeuden apulaisprofessorina.

Karjala oli aina lähellä Alin sydäntä. 1990-luvulla hän teki kymmeniä matkoja Karjalaan, kävi etenkin Louheen piirissä ja Muurmannin alueella sukulaisiaan tapamaan ja vanhoja muistoja verestämässä. Hän oli nimittäin jatkosodan vuosina isänsä Homan kanssa 1941-42 kalastamassa Itä-Karjalan sotilashallinnon laskuun Sohjananjoella ja Pontselenjoella Kiestingissä. Tukikohtana kesällä 1942 oli vanhan tilitehtaan hoitajan talo. Alin kertoman mukaan Sohjananjoesta sai siikaa, lohja Pontselesta.

Vuonna 1992, kun KSS piti vuosikokouksensa Oulussa, Ali Kotkansalo oli kutsunut koolle Kiestingin, Oulangan ja Pistojärven alueelta lähtöisin olevia karjalaisia pohtimaan yhteisen seuran perustamista. Tuossa tilaisuudessa perustettiin Pohjois-Vienna-seura.

Muistikuvia nuoruuden päiviltä

Edesmennyt Ali Kotkansalo pani eläkevuosinaan paperille mielenkiintoisia muistikuvia vanhemmistaan ja isovanhemmistaan, suurista lohista, Petsamon silleistä ja oppikoulun pääsytkinnosta.

Kertovat minun syntyneen tammikuun 9. päivään aamulla 1926 Muhoksen kunnan Laitasaaren kylässä. Vanhempani olivat valinneet nimekseni Olavia, mutta pappi minua kasteessaan oli kuitenkin tuumanut, että Aleksanteri olisi parempi ja niin sain nimeni.

Isäni Homa Kotkansalo oli todellinen kalakärpäsen purema mies. Hän oli huutokaupassa ostanut Oulujosta nuottaipaikan kalastusoikeudet kolmeksi vuodeksi. Kaikkiaan hän kalasti Oulujossa seitsemän vuotta.

Sitten vuonna 1929 isäni oli ostanut Oulun Hintasta parimökkisen omakotitalon, jonne perhe siirtyi asumaan. Perhettä oli tuolloin 1921 syntynyt veljeni Iivo, velipuoleni Boris isäni ensimmäisestä aviosta Olohan kanssa ja tietysti äitini Maria, omaa sukuaan Kusmin. Sairastuttuaan pahasti iskiakseen isäni oli joutunut luopumaan lohenkalastuksesta ja oli onnettomuudekseen juuri vuokrannut kalapaikan kalastusvälineineen omalle nuottakunnalleen kiinteästä hinnasta. Juuri silloin sattui olemaan hyvä lohivuosi.

Suurin isäni saama lohi oli painanut 30 kiloa 600 grammaa. Lisäksi oli saatu pari yli 29 kiloista. Toisesta näistä on kuva, missä Iivo puulaatikolla seisten kannattaa Boriksen kanssa lohja. Utiskuvan mukaan lohi olisi painanut yli 32 kiloa, mutta isäni muistin mukaan surin lohi oli kuitenkin "vain" 30,6 kiloa.

Vanhempani olivat karjalaisia Kiestingin kunnasta Kokosalmen kylästä. Isäni tosin oli syntynyt Suomessa Virkkalan kauppialalla, missä isoisällä oli ollut "kauppakartano". Ukki oli ollutkin todellinen kauppamies. Alkuaan köyhän perheen vanhimpana poikana hän oli isänsä kuoltua joutunut elättämään sisaruksiaan ja äitiään kerjäämällä. Sittemmin hän ryhtyi kauppahommiin. Hänellä oli ollut pääpaikkana kauppakartano Kieretin kauppialalla Vienanmeren rannalla. Kuzamenissa Kuolan niemimaal-

la hänellä oli ollut lohenostopaikka. Sieltä saadut lohet ukko oli kuljettanut yhdessä metsäriistan kanssa Ouluun ja sieltä edelleen Pietariin. Vielä hän oli ottanut eräiden jokien tukinuiton urakalla ja isäni kertoman mukaan tuo homma oli ollut kaikissa suhteissa loistavaa: vapaan taivaan alla mielenkiintoista ja tuottavaa työtä. Palkattua väkeä oli ollut parikin sataa henkeä. Isä oli tässä työssä kaikkiaan 13 vuotta, josta ajasta 6-7 vuotta isänsä alaisena, saman ajan omana yrittäjänä.

Koulunkäyntini aloitin Laanilan kansakoulussa Oulussa. Kun vuokralaistemme, Röhöstä olevien Suvirantojen Helmi-tyttö ja paras toverini Tolosen Kalle olivat tulleet kouluikään, piti minunkin lähteä kouluun. Äitini ilmoittaessa minua koulun johtajalle Lauri Järvelle tämä oli kirjoittanut nimeni joihinkin papereihin, mutta kysytyään syntymäaikaani ja saatuaan kuulla sen olevan vuoden 1926 puolella, hän oli keskeyttänyt työnsä sanoen, etten minä vielä pääse kouluun. Olivat sitten kuitenkin sopineet, että antaa pojan käydä muutaman päivän, niin halut loppuvat itseltään.

Koko syyslukukauden aikana olin kuitenkin poissa koulusta vain kaksi tuntia – ja nekin vain hammaslääkärissä käynnin takia. Pakkohan minulle oli antaa todistus, mutta em. syistä Laanilan koulun kirjoissa ei ole minun syntymäaikaani.

Vuosina 1931 ja 1932 Petsamossa oli ns. suuret sillivuodet. Sillillä oli ollut sellaisiin parvin, että ne olivat ahtauneet jopa veneiden ankkuriketjujen silmiin! No, tietysti kalamiehen piti lähteä sinne. Isäni oli jo toipunut iskiaksesta ja ostettuaan Petsamon Trifonasta pienemmän mökin ja 26-jalkaisen kalastajamoottorin, hän rupesi Oulussa rakentamaan sillinuotaa, josta tuli 200 metriä pitkä ja kymmenen korkeaa, joka vaatii kuuden hengen miehistön. Tätä nuottaa vedimme vain kaksi apajaa, sillä uusia sillivuotia ei tullut. Paikkakuntalaiset tosin väittivät sillien tulevan aina kymmenen vuoden välein. Kesäsillillä kyllä kävi meidänkin aikanamme Petsamon vuonos, mutta paitsi että se oli pienikokoista, se vain käväisi eikä viipynyt pitempään. Isä rakensi pienemmän neljällä miehen liikuteltavan rantanuotan taimeen kalastusta varten.

Kansakoulua kävin Laanilassa neljä vuotta ja luokkaa, loput kaksi Trifonassa. Kun koulu loppui keuhkokuumeella 1938, isäni kysyi minulta, haluanko oppikouluun. Vastaukseni oli selvä "ei". Muistan, kuinka kirjoitin eräälle tädilleni kertoen olevani "ylioppilas", jolla tarkoitin käyneeni kouluni loppuun. Kun sitten jouduin vetämään raskasta nuottaa kahdesti vuorokaudessa 3-5 tuntia kerrallaan yöllä ja päivällä taikka aamulla ja illalla, niin kypsyn valmiiksi jatkamana koulunkäyntiä.

Isäni kirjoitti Kemissä naimisissa olevalle ensiavionsa tyttärelle Anni Pajulammelle pyytäen häntä majoittamaan minut koulunkäynnin ajaksi. Lisäksi hän lähetti koulutodistukseni ja pyysi Annin miestä Teppoa käymään koulun rehtorin pakeilla kysymässä, pääsisinkö kouluun ilman pääsytkintoa. Rehtori oli sanonut, ettei se ole mahdollista, mutta jos olen todistukseni arvoinen, pääsisin kyllä kouluun.

Matkustin postiautolla Rovaniemellä, josta heti lähti juna Kemiin ja Veitsiluotoon. Seuraavana päivänä menin sisään pääsytkintoon. Muistan, kuinka sekoitin Rauman ja Raahen sijainnin toisiinsa. Uskonnon kuulustelussa pappi sanoi minun selviävän ja kun muut kokeet olivat kirjallisia, tämä maantiedon vipaus sai minut käsitykseen, että kaikki oli mennyt mönkään.

Pari tuntia oli kokeitten loppumisen ja tulosten julkistamisen välillä ja sen ajan istuin koulun vieressä olevaa kirkkoa vastapäätä puiston penkillä ja katsoin hitaasti liikkuvia kellon viisareita kirkkornissa Mietin eri vaihtoehtoja, sillä kotiin en halunnut palata kaikkien naurettavaksi. Isäni ei viisaudessaan ollut suostunut perheen toiveisiin myydä Oulun mökit ja rakentaa kunnan asumuksen Petsamoon, koska "Petsamo ei ole meillä kauan aikaa". Meillä oli Oulussa edelleen vuokralaisina Suvirannat – kaikkiaan parikymmentä vuotta – ja olin varma siitä, että isä kyllä hyväksyisi, jos menisin kouluun Ouluun. Tämä ajatus lohdutti minua hetken aikaa, kunnes tuli mieleeni se, että pääsykokeet ovat kaikkialla samanaikaisesti.

Aikanaan ne pari tuntiakin kuluivat. Ja pääsin oppikouluun. (AK)

Aleksandra Napsujeva kansannainen Selkistä

Shura oli hyvä piirakantekijä; tässä hän sivelee metson pyrstöllä voisulaa kalittojen päälle. (kuva: PN 1987).

Karjalasta on saapunut suruviesti, että monien suomalais-tenkin tuntema Aleksandra Napsujeva kuoli 21. helmikuuta kotonaan Sellin Suvipäässä. Hän oli syntynyt perinteiseen talonpoikaisperheeseen Sellin Präckkilässä 1923. Hänen isänsä Vladimir Naumov viljeli vaimonsa kanssa pieniä, kivisiä peltotilkkujaan, hoiti karjaa ja oli ahkera kalastaja ja metsästäjä.

Lapsuutensa Shura-tyttö vietti kotikylässään osallistuen sisarustensa kanssa talon töihin ja kävi kansakoulua, jossa opetettiin suomea, venäjää ja karjalaa. 1930-luvun puolivälissä hänen isänsä pakotettiin liittymään kolhoosiin, jolloin työnteon luonne muuttui. Nyt työskenneltiin yhteisön hyväksi. Shurasta kehittyi vahva nainen, joka pärjäsi jo raskaammassakin töissä miesten rinnalla.

Lokakuun 18. p:nä 1941 saapuivat suomalaiset 8. D:n joukot Porajärven suunnasta Selkiin ja edelleen Paateneelle. Shuran kodin lähellä olevan sillan luona käytiin lyhyt taistelu, joka päättyi hyökkääjien voitoksi. Andrei-veli oli jo kesällä otettu Puna-armeijaan ja kaatunut kolme viikkoa aikaisemmin Petroskoin luona. Kotona ei vielä tuolloin tiedetty varmuudella hänen kohtaloaan. Vielä talvella epä tietoisuus jäi Shuran ja muiden perheenjäsenten mieltä, mutta oli sopeuduttava uusiin olosuhteisiin ja yhteiseloon suomalaisten kanssa.

Seuraavana keväänä ruvet-

tiin kunnostamaan maanteitä, johon työhön myös Sellinkylän nuoret naiset osallistuivat. Tällöin moni sai ensimmäistä kertaa omaa rahaa palkan muodossa. Suomalainen siviilihallinto toi mukanaan myös Vakon kaupan Rannankylään ja Pogostalle. Kohta alettiin järjestää jumalanpalveluksia ja pitää rippikouluakin. Shura kävi muiden nuorten tavoin rippikoulun, jota piti sotilaspastori Matti Koponen. Shura kävi Suomessakin vierilemassa setänsä luona Luumäellä 1942 kuten teki myös isä-Vladimir vuotta myöhemmin. Hän oli myös mukana esittämässä karjalaisia häitä; esitys kiinnosti suuresti suomalaisia rintamajoukkoja.

Suomalaisten vetäytyessä Itä-Karjalasta kesäkuussa 1944 Shuran sisarpuoli Uljana Bulkina lähti Suomeen viimeisessä kuorma-autossa kahden lapsensa, Marian ja Toivon kanssa, koska hänen 1941 sotavangiksi joutunut miehensä Pavel Bulkin palveli Heimopataljoonassa hevosemiehenä. Pavel luovutettiin kuitenkin Neuvostoliittoon, ja Uljana lapsineen pakeni Ruotsiin 1947. Pavel Bulkin palasi Siperian pakko-työleireiltä vasta Stalinin kuoleman jälkeen kotikyläänsä Selkiin, missä solmi uuden avioliiton. Läheisten lähtö kosketti myös Shuran mieltä ja isä Vladimir oli aivan poissa tolaltaan surussaan.

Sodan jälkeen Shura työskenteli metsätöissä ajaen talvisin rahtia kolhoosin hevosella.

Hän kertoi pelänneensä ankaraa rangaistusta, kun kerran hänen irrottaessaan reen jalakseen tarttunutta puuta kirves osui vahingossa hevosen jalkaan. Kolhoosin johtaja oli kuitenkin ymmärtäväinen mies eikä ryhtynyt rankaisutoimiin.

Shura meni naimisiin Stepan Napsujevin kanssa 40-luvun loppupuolella, ja heille syntyi kaksi poikaa, Anatoli ja Viktor. Se oli onnellista aikaa; oli työtä ja vakituinen toimeentulo, pojat kasvoivat ja kävivät koulua. Omaa taloakin ryhdyttiin rakentamaan 1964 Sellin Suvipäähän aivan kolhoosin navetan lähelle. Sitten aviomies kuoli äkkiä sydäninfarktiin vain 45 vuoden ikäisenä. Leskeksi jäänyt Shura tunsu maailman kaatuvan päälleen: uudisrakennus oli keskeneräinen, pojat vasta kouluiässä ja rahaa vaimon viisi ruplaa taskussa.

Tuohon aikaan hän työskenteli lypsäjänä kolhoosin navetassa ja sai ystävien avulla talon asuttavaan kuntoon. Elämä alkoi taas olla raiteillaan. Pojat aikuistuivat ja perustivat omat perheensä; vunukoitakin alkoi syntyä. Shura oli kirjeenvaihdossa Suomessa asuvan setänsä kanssa jo sodan aikana, ja sitä jatkettiin uudestaan 60-luvulla. Sukulaisvierailut eivät vielä olleet mahdollisia. Hänen vanhempi poikansa Anatoli pääsi ensimmäistä kertaa Suomeen 1978. Tuolta matkalta hänellä oli kotona paljon kerrottavaa.

Minä tapasin Shura-serkkuni ensimmäisen kerran 1985 Petroskoissa, ja seuraavana vuonna hän tuli pariksi viikoksi vierailulle luoksemme. Samaa aikaan Uljanan tytär Maria saapui Ruotsista Taavettiin. Oli liikuttavaa nähdä kahden läheisen sukulaisten tapaaminen 42 vuoden jälkeen. Siinä oli itkuja ilosta. Tuolloin minulla oli tilaisuus nauhoittaa tuokio-kuvia heidän elämästään Karjalassa 30-luvulla ja sota-aikana.

Vuonna 1987 kävin vaimoni kanssa ensimmäistä kertaa Selkissä Shuran luona. Tapasimme myös poikien perheet. Silloin vasta meille avautui aito karjalaisuus, ystävällisyys ja vieraanvaraisuus. Ja sen jälkeen siellä on käyty vuosittain ja kirjeitä on kirjoitettu ahkerasti.

Noin viisi vuotta sitten Shuraa kohtasi suuri onnettomuus, kun molemmat pojat kuolivat. Viktor menehtyi sydänkohtaukseen ja Anatoli hukkui kala-

matkalla Lasmajoen niskalla. Se oli niin suuri isku, ettei Shura siitä kokonaan selvinnyt koskaan. Hän suri jatkuvasti poikiensa, ja tämä varmaan lyhensi hänen omaa elämänsäkin.

Kun viime syksynä kävimme hänen luonaan, oli hänen terveytensä jo selvästi heikentynyt. Vielä Shura jaksoi kuitenkin käydä poikiensa ja miehensä haudalla sekä toimitteli kaikki kotiaskareet kuten ennenkin. Viimeisen kirjeensäkin hän oli päivännyt kuolinpäivälleen, ja se saapui perille vasta hautajaisten jälkeen. Shura kuoli kotonaan parhaiden ystäviensä läsnäollessa ja hänet haudattiin Präckkilän kalmismaahan.

Shura Napsujeva oli tavallisen karjalaisnainen, jolla ei ollut korkeita oppiarvoja eikä suuria ansioita elämässään, mutta hän hoiti saamansa tehtävät huolella ja ponnisteli siksukkaasti läpi monien vaikeuksien, joita kohtalo oli hänen tielleen asettanut. Toivon, että Korkein siunaa hänen viimeisen leposijansa tuttujen ikäkuusten katveessa.

PAAVO NAUMANEN

Jaakko Tyynelä (ent. Zaikov) kuoli 13.3.-00 Ilo-mantsissa. Hän oli syntynyt 25.7.1907 Oulangan kunnan Soukelon kylässä porotilallisen Vasili Zaikovin ja hänen vaimonsa Maria o.s. Seredinin perheeseen. Osallistuttuaan nuorena poikana Itä-Karjalan kansannousuun hän pakeni talvelta 1922 Kuusamon Paanajärvelle, mistä siirtyi Iin pitäjään. Hän kävi kansakoulun Maikkulan pakolaiskoulussa ja maanviljelyskoulun Suistamolalla. Elämäntyönsä Jaakko Tyynelä teki Ilo-mantsin maatalousoppilaitoksen työnjohtajana, mistä tehtävästä jäi eläkkeelle 1971.

Jaakko Tyynelä harrasti aktiivisesti urheilua ja oli yksi Ilo-mantsin Urheilijain perustajajäsenistä. Hän otti osaa talvi- ja jatkosotiin rintamajoukoissa. Maanpuolustustyö oli lähellä hänen sydäntään. Hän osallistui aktiivisesti suojeluskuntatyöhön ja reservin aliupseerien sekä sotaveteraanien toimintaan. Hänet tunnettiin vaatimatoman, ja lämminsydämisenä ihmisenä, jolle läheisten hyvinvointi oli tärkeämpää kuin omansa. Kertomuksissaan hän usein palasi Vienan Karjalaan, sekä kotikyläänsä elämään. - JT

Hammaslääkäri, valoisa ja iloinen ihminen Faina Multanen o.s. Apajala kuoli Helsingissä 15.4.-00. Faina oli syntynyt Hyrnsalmella 24.11.1918. Äiti Aleksandra oli Repolan Haukkasaaren Pottosia ja isä Aleks Aleksjeff saman pitäjän Muujärveltä.

Faina Multanen.

Faina kävi Joensuussa oppikoulun. Sotavuodet 1939-44 hän palveli isänmaata erilaisissa tehtävissä, mm. Ukkolassa puhelinpäivystäjänä, ilmavalvontalottana Enossa, muonituslottana ja kenttäpostissa Maa-selässä, lääkintälottana Äänislinnassa, Viipurin sotasairaalsassa ja Joroisten sotasairaalsassa. Valmistuttuaan Helsingin Yliopistosta hammaslääkäriksi Faina Multanen harjoitti yksityishammaslääkärin praktiikkaa Helsingissä aina vuoteen 1982 saakka, jolloin hän jäi tästä kutsumusammattistaan eläkkeelle.

Faina Apajala ja luutnantti Pentti Multanen (Nurmeksesta) vihittiin avioliittoon joulun aikaan 1944 Enossa. Sotilaan ja hammaslääkärin avioliitto kesti aina vuoteen 1982 asti, jolloin kenraaliluutnantti Pentti sai läisyyskutsun ankaran sai-

rauden kestätyään. Tyttäret Marja-Leena ja Kaisa luonnehtivat vanhempiensa pitkää yhteistä taivalta onnelliseksi ja harmoniseksi.

Faina jätti läheisilleen, suvullensa, potilaillensa, ystävilensä ja viime vuosien aikaisille hoitajilleen itsestään valoisaa ja hyvän muiston. Hänen helisevän kaunis äänensä ja naurunsa sekä iloinen hymynsä säilyvät kaikkien hänet tunteiden muistoissa. – Faina siunattiin 26.4 Honkanummella miehensä Pentin vieren läheisten saattamana. – MP

Maria Larjuskina o.s. Nikonova kuoli 11.4.-00 Loimaalla. Hän oli syntynyt 30.4.1906 Soksun vepsäläiskylässä Äänisen rannalla.

Lilja Tirkko o.s. Kieleväin kuoli Tampereella 2.4.-00. Hän oli syntynyt Uhtualla 6.7.1931.

Juho Paulakallio kuoli Haukiputaalla 18.4.-00. Hän oli syntynyt Jyskyjärvellä 25.12.1921.

Jevgenie Stselin saatettiin Tunkuan Uus-Maasjärven kalmismuun multiin 2.4.-00. Hän oli kuollessaan 65-vuotias. Näin on kotikyläni Koivuniemen poika, yksi meistä "Tunkuan metsäisistä" nyt lähtenyt tuonilmaisiin.

Jevgenie osallistui suurella innolla viime syksynä ilmestyneen Karjalan Heimon Tunkuan erikoisnumeron kylä- ja karttatietojen keruuseen, toimi oppaana matkalla Koivuniemeen jne. – Hyvää ystävää lämpimästi muistaen ja kaivaten.

ANJA MALINEN.

Paavo Ahava.

Eläkevuosinaan Paavo on suunnannut kaiken tarmonsa ja energiansa sukunsa entisen kotiseudun Uhtuan elinolojen kehittämiseen. Hänen aloitteestaan perustettiin joulukuussa 1991 Uhtuan Seudun Perinnesseura. Se otti viralliseksi avustuskohdeekseen Kalevalan kansallisen päiväkodin ja pani 1995 alulle mittavan hankkeen kirkon rakentamiseksi Uhtualle. Kirkko valmistui ja vihittiin lokakuussa 1998.

Kun perinneseuran toiminta laajeni myös taloudellisia voitteita sisältäviin hankkeisiin, syntyi tarve rekisteröidä yhdistys. Niinpä Uhtuan Seudun Perinnesseura lakkautettiin ylimääräisessä kokouksessa Turussa huhtikuussa 1999 ja tilalle perustettiin Uhtua-Seura ry. Sen lähivuosien toiminnan painopistealueita ovat talonrakentamisen koulutusohjelma sekä

karjalan kielen elvyttäminen päiväkotitasolla ns. kielipesämenetelmän avulla.

60 vuotta täytti 25.3.-00 Oulussa Pentti Juhani Nykänen. Hän on syntynyt Sotkamossa vienankarjalaiseen perheeseen. Isä oli akonlahtelainen Juho Nykänen, ent. Nikutjeff ja äiti Maria oli Kuivajärveltä Domna ja Hilippä Huovisen tytär.

Pentti on mieleltään Vienan miehiä, jolle toistuvat matkat noihin maisemiin ovat tärkeitä sielun ja ruumiin lepo. Läheinen suhde siellä eläviin sukulaisiin, sekä omiin että vaimon puoleisiin, ystäviin ja tuttaviihin antaa voimia pitkiin ja rasittaviin matkoihinkin.

Pentti syntymäpäivää viettäen jälkikäteen hiljaisesti, koska varsinaisena merkkipäivänä oli vaimon äidin, Siiri Salon hautajaiset. – SN.

Pentti Nykänen.

Omil pordahil –kokelma luo uskoa tulevaisuuteen

Vuoden alkupäivinä Karjalassa ilmestyi edustava runo- ja proosakokoelma Omil pordahil. Mukana on 25 karjalankielistä kirjoittajaa eri murrealueilta pohjoisesta etelään. Kysymyksessä on siis kansankielisen kaunokirjallisuuden vahva esiinmarssi, joka luo uskoa tulevaisuuteen. Kokoelman ovat toimittaneet Karjalan kirjailijaliiton puheenjohtaja Armas Mišin ja Karjalaine Sana-yhdistyksen puheenjohtaja Aleksandr Volkov. Kuvitus on Vladimir Lukkosen käsialaa. Julkaisemisen teki mahdolliseksi tasavallan budjetista saadut varat sekä Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran taloudellinen tuki.

Armas Mišin luonnehtii kokoelmaa ainoaksi lajissaan, sillä ensimmäisen kerran kansalliset kirjaillijat ja kirjoittajat esiintyvät yhdessä näin laajalla rintamalla. Mukana on vain ai-

emmin kirjana julkaisematonta materiaalia, mikä yhtäällä merkitsee sitä, että lupaavat pöytälaatikkokirjoittajat ovat nyt saaneet tuotteensa julkaisuuteen ja toisaalta sitä, että jo kirjoina ilmestyneet kansankielisen kirjallisuuden terävimpään kärkeen laskettavat runot ja kertomukset on jätetty kokoelman ulkopuolelle.

Kokoelman toimittajat ovat käsitelleet materiaalia hellävaraisesti; tekijöiden puhuttavat ja paikallismurteiset ilmaukset on pyritty säilyttämään. Liian ankara karsiminen ja pitäytymisen kieliopin sääntöihin voisi vieraannuttaa karjalaisia kirjoittamasta, arvelee Mišin. Lisäksi on huomattava, että monet tekstit olivat olleet esillä karjalankielisten kirjoittajien yhdistyksen työkokouksissa. – SV

● Teosta on saatavissa seuramme kirjamyynnistä.

MERKKIPÄIVIÄ

70 vuotta täytti Helsingissä ekonomi Paavo Ahava 27.5.-00. Sukujuuret ovat lujaasti Vienan Karjalan keskuspaikassa Uhtuassa.

Hänen isoisänsä Paavo Afanasjeff-Ahava oli Karjalan kansallisen liikkeen johtomies ja Wienan Karjalaisten Liiton perustajajäsen, ja isä Paavo Ahava II niinkään tarmokas Karjalan asian puolustaja, Karjalan Sivistysseuran ja sen johtokunnan jäsen. Tuttuja ovat Karjala ja sivistysseuran työ myös Paavo Ahava III:lle; hän on kuullut aktiivisena jäsenenä KSS:n johtokuntaan v:sta 1993 ja toi-

mii myös Uhtua-Seura ry:n puheenjohtajana.

Oppikoulun Paavo aloitti 1943 Äänislinnan yhteislyseosssa, kirjoitti aikanaan ylioppilaaksi ja valmistui ekonomiksi kauppa- ja korkeakoulusta 1955. Sittemmin hän täydensi koulutustaan lukuisilla liikkeenjohdon ja materiaalitalouden kursseilla mm. Ruotsissa. Hän teki vv. 1960-86 näyttävän uran maamme suurteollisuuden johtotehtävissä ja toimi viimeksi ennen eläkkeelle siirtymistään Rauma-Repolan keskuhallinnossa materiaalijohtaja (1981) ja kaupallisen johtajana (1984).